

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια όκτακόσκι κι' όγδοήκοντα όκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι άνοικτό.

Ό Ρωμής τήν εβδομάδα— μόνο μία φορά θα βγαίη.
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίη
Συνδρομητάς θα δέχομαι— διότι τους άνέχομαι,
μοναχά 'σάς 'Επαρχίας— και 'στό 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας— τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέση — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θα γίνονται ποτε,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής— δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι— με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήνάντάρα— κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα.

Έπτά και είκοσι μηνός Φλεβάρη.
τί μασκαράνθρωποι και τί γαιδάροι,

Πούντος έννενηντα έξη και ακόμη έκκτόν,
κι' ό Ρωμής προβαίνει τίσους Φασουλήδες χαιρετών.

Συνέχεια του μάλου έκ του Ρ ω μ η ο υ του άλλου.

Ο Φ. Η ώρα φθάνει τού σουπέ κι' όρίστε 'στό τραπέζι
κι' ένώ έμεις θα τρώγομεν ή μουσική θα παίζη.
'Εδω θα 'βρήτε κάθε τί και τού πουλιού τό γάλα...
έκ Πικρισίων έφερν και τό σουπέ με τ' άλλα.
Και άν με παρεκάλεσαν κημπόσοι με τσιουπέ
εις τό γνωστόν σας Γκράν Μπρετάν να κάμω τό σουπέ
κι' έπιστολάς μου έστειλαν ό Κέντρος και ό Λάμψας,
έγω 'σάς παρεκλήσεις των τά όπα μου μη κάμψας
κανένα δέν ήθέλησα για τό σουπέ ν' άκουσω
κι' απ' έξω σας τό έφερα για ποιο μεγάλο λούσο,
μη πόσο μου εκόστισε έγω τό ζέρω μόνον,
πλην δε με μέλει... θα γενη θυσία εις τόν θρόνον.
'Εδω θα εύρετε πουλιχ και άλλα είδη χίλια,
κουβούκλια με τά κλήματτα, λαγούς με πετραχήλια,
σπαράγγια, τρούφ, πετί, πατέ, καρπούς κρυσταλλω-
[μένους,
και κάπωνας βραστούς, ψητούς, και παραγεμισμένους,
ψάρια τουρσί περίφημα, τού Σηκουάνα στρείδια,
και όμελέταις με αυγά, πτι φούρ και κουνουπίδια,
τοιαύτα τέλος φαγητά, όπου ως τώρ' ακόμα
μονάρχου δέν τά έφαγε και βασιλέως στόμα,
όπου κανέναν μάγειρος τού κόσμου δέν τά ζέρει
κι' ούτε καμμιά μαγειρική δέν τάχει άναφέρη.
'Εδω και είδη σπάνια παντός εύόσμου οίνου,
της Κύπρου, των Συρακουσών, και τά γνωστά τού Ρή-
[νου,
από αυτά που έπινε των Βοργιών ό οίκος,
έδω φιάλι άργυρά τό πλάτος και τό μήκος,

κι' ό μόσχος άφθονώτατος κι' ή τράπεζα πλουσία
και όναρ θερινής νυκτός κι' άγγέλων όπτασία.
'Εμπρός λοιπόν, όρμήσατε με λαίμαργον τό στόμα
και πίστετε τό αίμα μου και φάγετε τό σωμα,
άλλα θερμώς παρακαλώ κυρίους και κυρίας
να μη μου κλέψουν τίποτα εκ της τραπέζης.

(Πρώτοι περνούν οι βασιλεις ως γίνεται συνήθως,
κατόπιν δε ακολουθει των αυλικών τό πλήθος,
τό σωμα των διπλωματών, οι πρώτοι Κολονέλοι,
ό Φασουλής, ό Περικλής, και πάντες οι έν τέλει,
κατόπιν δε παρέπεται τό άλλο τό μπουλουκι,
και πρώτος πρώτος ό Τσιγγρός, της Χίου τό κουλουκι.
Εισέρχονται εις αίθουσαν κατάμεστον εκ φώτων,
που δέν ειξεύρεις τί να 'δης και να θυμάσης πρώτον.
'Υδωρ χρυσούν αναπηδξ εκ τεχνητών πηδάκων
και κήπος άρδευόμενος υπό πολλών ρυάκων
και ψάλλον μύρια πτηνά υπό πυκνής φιλύρας
και δούλοι με χρυσές στολάς και σκηπτρα εις τάς χει-
και χάριτες ήμίγυμοι και μειδιώσαι στεκουν [ρας,
και τόν πολύτιμον κροτόν της 'Αφροδίτης πλέκουν,
και μένουν όλοι χάσκοντες, κι' οι έσχατοι κι' οι πρώτοι,
κι' ό Φασουλής συνομιλει με τόν Τσιγγρό τόν Χιώτη).

Ό Φ. Και πώς σας φαίνονται λοιπόν;

Ό Τσιγ.

Ό νοός μου θα φουντώση.

Ό Φ. 'Αμμ' τί θαρρείτε;...μόνον σείς κι' όμογενείς κημπόσοι

θὰ κάνετεν ἄτ᾽ σπῆτιχ σᾶς χορούς καὶ σουκρέδες
καὶ θὰ μᾶς λέντεν τί καὶ τί κοστίζουσι οἱ σουπέδες,
πῶς τοῦτο σᾶς ἐκόστισε καὶ σᾶς κοστίζει τόσα
καὶ ἐκεῖνο σᾶς ἐκόστισε καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα;
Εἶμαι καὶ ἐγὼ, διαβόντρου γυιέ, ποῦ τῶβαλα γεινάτι
νὰ σᾶς φουντώσω τὸ μῆαλό καὶ νὰ σᾶς μῦθῶ ἄτ᾽ ὁ μάτι.
Κυττάξετεν, σιὸρ Τσιγγρέ, μὲ τὰ πολλὰ τὰ βόλια
αὐτὰ τὰναδρυτήρια καὶ αὐτὰ τὰ περιβόλια.
κοστίζουσι ἕνα διάβολο μὲ ὅλη μου τὴν ψώρα
καὶ οὔτε ἄτ᾽ ὄντο σᾶς θαρρῶ δὲν τᾶδατε ὡς τώρα,
μὰ δὲν μὲ μέλλει τίποτα... ἄτ᾽ ὁ διάβολο τὰ γρόσα,
καὶ ὅταν ἐνοποιηθοῦν τὰ δάνεια τὰ τόσα,
μὲ ὅλα μου τὰ δυνατὰ, νὰ σᾶς χαρῶ, θὰ τρέξω
ἄτ᾽ ἡ ἐνοποίησιν αὐτὴν καὶ ἐγὼ νὰ συμμεθεξῶ,
καὶ ὅσον παρ᾽ ἐξώδεψα σὲ τοῦτο μου τὸν μῆαλό
ἀπὸ τὴν ἐνοποίησιν ἐλπίζω νὰ τὸν βγάλω.

(Ὁ Φασουλῆς ἄτ᾽ δεξιὰ τοῦ βασιλέως στέκει
καὶ ἡ Φασουλῆ ἀριστερὰ καὶ ὁ Φεριδδὸν περὶκει,
ἀντίκρυ δὲ ἡ Περικλῆ μετὰ τῆς βασιλίσσης
καὶ ὁ σύζυγός τῆς Περικλῆς μετὰ τῆς πριγκηπίσσης,
πλησίον δὲ τῆς Περικλῆ, ποῦ εἶναι ὅλη κάλλη,
ὁ κύριος Σειφουλαχ, ὁ Μονθολών, καὶ οἱ ἄλλοι,
οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων καὶ τόσοι εὐγενεῖς,
ἡμεδαποὶ, ἀλλοδαποὶ καθὼς καὶ ἰθαγενεῖς,
ἐνῶ κοντὰ ἄτ᾽ ὁ Φασουλῆ καθίζει σοβαρῶς
ὁ κύριος Χαρίλαος καὶ ὁ ἄλλος ὁ χορός,
καὶ βιζαβὶ ὁ Θεωδωρῆς μετὰ τῶν ἡμετέρων
φερόμενος μετέωρος ἐπάνω τῶν αἰθέρων,
πλησίον δὲ τῶν ἀνταρτῶν καθίζει ὁ Φιλήμων
συνομιλῶν σιγὰ σιγὰ μετὰ τῶν ἐπιστήμων
καὶ μετὰ σοβαρότητος σκεπτόμενος πολλῆς
διὰ τὸ οὐρητήριον ἐκεῖνο τῆς βουλῆς.
Εἰς ἄλλην δ' αἰθουσαν μακρὰν συμποσιάζουσι ἄλλοι,
οἱ Τραπεζίται οἱ μικροὶ καθὼς καὶ οἱ μεγάλοι,
πᾶν σαρκοφάγον ὄρνειον μὲ πάχος καὶ μὲ λίπος,
καὶ ὅλος ὁ ἐπίσημος τῆς πρωτευούσης τύπος).

Ὁ Φ. ἐκ τῆς μεγάλης μου χαρῆς συγκινηθεὶς καὶ κλαίων
προπίνω τώρα ἐξ᾽ ἄλλος ὑπὲρ τῶν βασιλέων
ὑπὲρ τῆς Δεκελείας τῶν, ὑπὲρ τῆς Μανωλάδος,
καὶ ὑπὲρ ὅλης τῆς λοιπῆς καὶ προσφιλοῦς Ἑλλάδος.
Προπίνω ὑπὲρ ἀσθενῶν, νοσούντων, καὶ καμνόντων,
ὑπὲρ πολλῶν πατριωτῶν μοχθούτων καὶ κλεπτόντων,
ὑπὲρ ἡμῶν τῶν Πρέσβειων καὶ ἄλλων ἀλλοφύλων,
ὑπὲρ πολλῶν εὐεργετῶν καὶ ἀρχαιοκαπήλων,
ὑπὲρ σοφῶν Κυβερνητῶν καὶ φλογερῶν ρητόρων,
ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως Συλλόγων διαφόρων,
ὑπὲρ Μουσειῶν πατριῶν, μαρμάρων καὶ ληκύθων,
ὑπὲρ ἀρχαίων συλλογῶν καὶ δακτυλιολίθων
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρὸ χρόνου πωληθέντων
καὶ εἰς τὸν Ζωγράφον καὶ Μπουρνην κατόπιν εὐρεθέν-
Προπίνω ὑπὲρ εὐγενῶν καὶ στρατηγῶν ὑπάτων [των.
καὶ οὐροδόγων αἰθουσῶν καθὼς καὶ ἀποπάτων,
διότι πάντα θεωρῶ καὶ ἐγὼ τοὺς ἀποπάτους
ὡς ζήτημά τι συνκορὴς μὲ τὸ καλὸν τοῦ κράτους,
ἀκόμη σπουδαιότερον καὶ τοῦ Ἰσοζυγίου
καὶ τόσων βελτιώσεων σοφῶν τοῦ Ἰπουργείου,
συγχάριω δὲ τὸν Δῆμαρχον μετὰ χαρῆς πολλῆς
διὰ τὸ οὐρητήριον ἐκεῖνο τῆς βουλῆς,

εὐχόμενος νὰ ἴδωμεν καὶ δεύτερον καὶ τρίτον
ἐπάξιον τῆς πόλεως τῶν οὐρῶν καὶ γαρίτων.
Ναὶ μὲν αὐτὸ θὰ σᾶς φανῆ ντεζαγκρεάμπλ ὀλίγον,
ἐν τούτοις εἶνε ζήτημα τὰ μάλα κατεπεῖγον,
καὶ ὡς ἐκ τούτου ζέ βου π:ι νὰ μοῦ δοθῆ συγγνώμη
ἂν δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα σᾶς ὀμιλῶ ἀκόμη,

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς ἐπάνω ἄτ᾽ ὁ τσουμποῦσι
ἀμέσως τρέχει νὰ εὐρῆ τὸ ἄλλο τὸ λεφοῦσι.)

Ὁ Φ. Ὁ προσφιλῶν τραπεζιτῶν μουφλούζικο συνάφι,
ὦ σεῖς ἐταῖροι φίλτατοι καὶ δημοσιογράφοι,
προπίνω καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐνός καὶ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου μέρους
καὶ ἐπεύχομαι νὰ σᾶς ἴδῶ τῶν χοίρων παχυτέρους,
τοὺς τὲν μὲ ὄνυχας γαμψοὺς ἀρπακτικῶν ὄρνείων,
μὲ τόκους καὶ χρεώγραφα πολλῶν δανείων νέων,
τοὺς δὲ μὲ ἄρθρα πύρινα θρηνοῦντας τὴν πατρίδα
ὅπουτ᾽ ἔχουν γιὰ ψωμὶ τὸ μάτι τῶν γαρίδων.
Προπίνω ὑπὲρ τραπεζιτῶν διὰ ν' αὐξήσῃ ἡ πίστις
καὶ νὰ μὴ μένη ὁ λαὸς τῶν Πανελλήνων νῆστις,
προπίνω ὑπὲρ τῶν βαρῶν τῆς ἀνδρικῆς μας ράχης,
ὑπὲρ τοῦ ἄρπαξε νὰ φᾶς, ὑπὲρ τοῦ κλέψε νάχης.
Ἄς γίνῃ θάλασσα τὸ πᾶν, ἄς γίνουσι ὅλα νίλα,
καὶ εἰς τοὺς ἐταίρους εὐχομαι νὰ ἔβγουν καὶ ἄλλα φύλλα,
ν' αὐξήσουσι τῆς μορφώσεως τὰ φῶτα καὶ τὰ μέσα,
νὰ ἔβγῃ πάλιν τρομερὸς ὁ Κεραυνὸς τοῦ Μπέσα,
ἡ πλάστιγγ, ἡ Ἀλήθεια, καθὼς καὶ τᾶλλα ὅλα,
ὅπου πρὸ χρόνων ἀρκετῶν ἐτίναξαν τὰ κῶλα.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς ἄτ᾽ ἡ θέσιν τοῦ γυρίζει
καὶ φαίνεται καθ' ἑαυτὸν πῶς καὶ μωμωρίζεται,
ἐνῶ γελά ἡ Φασουλῆ καὶ κάνει πῶς θὰ πέσῃ
καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Φεριδδὸν τὴν βάζουσι μὲς ἄτ᾽ ἡ μέση
καὶ αὐτὴ χαριεντίζεται κλαυσκαχενίζομένη,
ἡ δὲ κυρία Περικλῆ, ὡς Νύξ ἐνδεδυμένη,
τὸν κύριον Σειφουλάχ πολὺ γλυκοκυττάζει
καὶ Γαλλιστὶ καὶ Τουρκιστὶ μαζί του κουβεντιάζει.
Ἐνῶ δὲ ταῦτα γίνονται, ἄτ᾽ ἡ αἰθουσαν τὴν ἄλλην
ἀπὸ τὸ γλέντι τὸ πολὺ καὶ τὴν πολλὴν κραιπάλην
μεθ' ὁ Χιώτης ὁ Τσιγγρὸς καὶ γίνεται στηλιάρη
καὶ ὅλην τὴν ὀμήγουρον σηκώνει ἄτ᾽ ὁ ποδάρι.)

Ὁ Τσιγ. Οὐγού, καλὲ διαβόντρου γυιέ, οὐγού καὶ τείναι [τοῦτα:
οὐγού! καὶ φέρτεν τὰ βιολιὰ καὶ φέρτεν τὰ λαγοῦτα.
Ἐμέθυσκα ἄτ᾽ ἀληθινά, καλὲ διαβόντρου βούδινα,
καὶ κάμετεν τὸν γάδερν καὶ ἀρχίστεν τὰ τραγοῦδινα.
Οὐγού! βαστάτεν με καλὰ γιὰ νὰ μὴν πέσω χάμω,
οὐγού! καὶ ἄλλα θέατρα μοῦ ἔρχεται νὰ κάμω,
οὐγού! καὶ ἄλλαις φυλακῆς μοῦ ἔρχεται νὰ κτίσω
καὶ ὅλους μέσα σὲ κλουβιὰ καὶ τρύπαις νὰ σᾶς κλείσω.
Οὐγού! καὶ ἄς τρέξῃ τὸ κορσὶ καθὼς ἡ Καλιρρόη,
οὐγού! θαρρῶ πῶς καὶ τί ἀρχίζει νὰ μὲ τρώη.

(Περικυκλόνουσι τὸν Τσιγγρὸ οἱ Τραπεζίται καὶ ἄλλοι,
μὰ σπεύδει καὶ ὁ Φασουλῆς ἐν ταρχῆ μεγάλῃ,
καὶ μὲς ἄτ᾽ αὐτὴ τὴν σύγγουσι καὶ μὲς ἄτ᾽ ὁ νταραβέρι
ψάχνει τῆς τσέπαις τοῦ Τσιγγροῦ μὲ τῶνα καὶ ἄλλο
ἀλλὰ δὲν εἶσκει τίποτα ὁ φουκαρῆς νὰ πάρῃ, [χέρι
διότι τὸν ἐπρόλαβαν οἱ περστωῆτες γλάροι.)

Φ. Ίντα ἐπάθετεν, καλέ διαβόντρου μου κουλουκι,
καὶ θέτεν νὰ σὰς φέρωμε κλαρίνο καὶ μπουζούκι;
Παρακκλῶ, σιὸρ Τσιγγρέ, ἐλάστεν ἑστὰ σωστά-σας
κι' ἀφήσετε τὰστεῖα σας καὶ τὰλλα χωρατά σας,
μὴ θέτε νὰ φανήτενε ἑστ' ἀλήθεια λωλο-Χιώτης
γιατὶ ἐδῶ εὐρίσκεται καὶ ἡ Μεγαλειότης.
Ἐλάστενε ἑστὸ κοτιλλιὸν νὰ κάμετ' ἕνα γύρο
καὶ φρόνιμα, παρακκλῶ, ἀλλέως θὰ σὰς δείρω.

(Τὸ κοτιλλιὸν, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει ὀσονούπω
καὶ σπεύδει κάθε χορευτῆς ἐν ταραχῇ καὶ γδούπῳ,
καὶ μὲς ἑστὴ σάλα τοῦ χοροῦ προβαίνει μὲ καμῆλα
μὲ σύμβολα τοῦ κοτιλλιὸν ὠραία καὶ ποικίλα,
μ' ἐλῆξ κλαδιά, μὲ λάχανα, μὲ μύρτους, μὲ παν-
[τζάρια.

μὲ χίλια δὴδὸ παράσημα καὶ εἰκοσιπεντάρια,
καθὼς καὶ ἄλλα σύμβολα ἐν σχήματι κεράτων,
ποῦ τὰφερε ὁ Φασουλῆς ἐκ τῶν τετραπεράτων.
Μοιράζονται ἑστὸς χορευτὰς τοῦ κοτιλλιὸν τὰ εἶδη
κι' ἡ Φασουλῆ τὸ ἄνθος τῆς ἑστὸν βασιλέα δίδει
καὶ ὅλη χάρις κι' ὠμορφιὰ χορεύει καὶ σαλτάρει,
κατόπιν γαϊδουράγκαθο ἑστὸν Φεριδδὸν πασσάρει,
χορεύει δὲ καὶ μετ' αὐτοῦ μὲ κάκανα καὶ γέλοια
καὶ ὅλο πάνε κι' ἐρχονται τοῦ Φεριδδὸν τὰ σκέλια.
Ἡ δὲ κυρία Περικλῆ ὡς εἶδος Περσεφόνη
ἑστὸ στήθος τοῦ Σειφουλᾶχ δὴδὸ λάχανα καρφώνει,
κατόπιν δὲ μὲ νόστιμα τσακίσματα πολλὰ
σ' ἐνὸς συζύγου κούτελο δὴδὸ κέρατα κολλᾶ.
Χορεύει δὲ καὶ τὸ πολὺ τῶν χορευτῶν ἀσκέρι
καὶ τέλος ἵπποι γίνονται οἱ τόσοι καθβαλιέροι,
αἱ δὲ κυφαὶ τοῦ χοροῦ ἐκβάλλουσαι σπινθηρας
προβαίνουν ὡς ἡνίοχοι μὲ μαστιγὰς εἰς χεῖρας,
πηδᾶ δὲ πρῶτ' ἡ Φασουλῆ μὲ βήματα μεγάλα
καὶ εἰς τὸν σβέρκον κάθεται τοῦ Φεριδδὸν καθβάλα,
κι' ἡ Περικλῆ ἑστὸν κύριον Σειφουλᾶχ ἀπάνω,
καὶ ἄλλη ἑστὸν Πρωθυπουργὸ καὶ μὲτ' ἑστὸν Καραπάνο.
Ἰππεύονται οἱ Πρεσβευταὶ καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
ὑπάλληλοι ἀνώτατοι καὶ πρῶτοι Κολονέλοι.
καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις μετὰ τοῦ Ὑπουργείου,
κι' ἀκούεις βάρδα δυνατὸ καὶ κρότους μαστιγίου.
Ἐνῶ δὲ γίνονται αὐτὰ μὲς ἑστοῦ χοροῦ τὴν σάλα
καὶ κάθονται τὰ ἡμέρα ἑστὰ ἄγρια καθβάλα,
ἡ Φασουλῆ κι' ὁ Φεριδδὸν μετὰ πολλῶν σχημάτων
λαλοῦν κρυφίως ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων).

Η Φ. Νοῦ σὺμ, μὸν σέρ, ντέζ ἀμουρέ...
Ο Φερ. Ἀμάν μασέρ, νισάφι,
μηδὲ κλέμι οὐλεμὰ τὸ ντέρτι μου δὲν γράφει.
Η Φ. Λαμούρ, μὸν σέρ, σὲ λεσπεράνε, λαμούρ σὲ λαβενίρ
κι' ἐπιθυμῶ καὶ φλέγομαι μὲ σὲ ἀνσάμπλ μουρίρ.
Ο Φερ. Ὡ γκιόζ νουρού, γκιουζέλ καθήν, ζε τέμ, ζε βούζ
Η Φ. Μοὰ ὀσσί, ἐφέντη μου, κέσκε βουλέζ ἀνκόρ; [ἀντόρ..

(Μακρόθεν τὰ ροινομένα ὁ Φασουλῆς κυττάζει
καὶ πρὸς τὸ παραπέτασμα ὀλίγον πλησιάζει.)

Ο Φ. Τί βλέπω;... ἡ γυναικα μου μετὰ τοῦ Φεριδδὸν;
ἄς πλησιάζω πρὸς αὐτοὺς χωρὶς νὰ μὲ ἴδουν.
Ὅποσον φρότωμα βρὰ τὸ στήθος μου βρύνει!...
ὦ Κλυτικμνήστρα μιανὰ, ὦ Δαλιδᾶ, ὦ Φρύνη!...

Ὅρκίζομαι εἰς τοῦ φωτός τὰς τηλαυγεῖς ἀκτῖνας
πῶς θὰ τὴν σφάζω ἀσπλαγχνά ἐπὶ ἐννέα μῆνας
καὶ ἂν ἀκόμ' οἱ βόστρυχοι αὐτῆς τῆς μαύρης Εὐκῆς
τῆς φλογερᾶς καρδίας μου ἀποτελοῦν τὰς φλέβας.

(Ὁ Περικλῆς τὴν ταραχὴν τοῦ Φασουλῆ κυττᾶ
καὶ πλησιάζων πρὸς αὐτὸν μὲ τρόπον ἐρωτᾶ.)

Ὁ Π. Τί ἐπαθες, βρέ Φασουλῆ;

Τὰ πάντα προδοσία,
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασε δευτέρα παρουσία.
Γιὰ κύττα!... μὲ τὸν Φεριδδὸν γελᾶ ἡ Φασουλῆ
καὶ τοῦ χαριεντίζεται καὶ τοῦ κρυφομιλεῖ.

Ὁ. Ὅσκαρ λὸ σά, μὰ νὸν ντιρά...

Ὁ Φ. Τί λές καὶ σύ, βρέ μασκαρά;

Ὁ Π. Καθεὶς τὸ ξέρει... τί ντροπή!
ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τὸ πῆ.

Ὁ Φ. Ἐρι τοῦ κέ μακιάβι κουέλ ἀντζελο
λὰ ντελίτσια ντέλ ἀνιμα μία...

Ὁ Π. Θὰ σ' ἀστράψω ἑστὴ μούρη καμμία.

Ὁ Φ. Λουνιέρσο ἀ μπελένο πέρ μέ...

Ὁ Π. Τεῖναι τοῦτα ποῦ λές, τζερεμέ;

Ὁ Φ. Τριαντιτόρ ρικομπένσι νταλκουίζερο
ντέλ ἀμικο τοῦο πρίμο λὰ φέ...

Ὁ Π. Δὲν σὲ νοιόθω τί λές, ἀδελφέ.

Ὁ Φ. Ὡ! ντολτσέτσε περντοῦτα μεμόρικ!...

Ὁ Π. Σὺ δὲν ἔχεις ἑστὰς φρένας σου ὄρια.

Ὁ Φ. Δὸς τὸ σπαθί σου, Περικλῆ...

Ὁ Π. Ὡ! τί φρικῶδες ὕφος!

Ὁ Φ. Θὰ σκοτωθῆ ὁ Φεριδδὸν μὲ τοῦτο σου τὸ ξίφος.

Ὁ Π. Κρατήσου, φίλε Φασουλῆ, ἐφ' ὅσον εἰμπορέσης
νὰ μὴ γενοῦν ἀνώμαλοι αἱ ὀμακαί μας σχέσεις.

Ὁ Φ. Καλὰ μοῦ λές, βρέ Περικλῆ... μακρὰν λοιπὸν ἡ σπάθη
καὶ οὔτε θριζ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μπέη ἄς μὴν πάθη,
κι' ἄς ἀνεχθῶ τὸν ἐρωτᾶ κι' ἐγὼ τῆς γυναικός μου
πρὸς χάριν τῆς πατρίδος μου καὶ τοῦ παρόντος κόσμου.
Ναὶ μὲν αἰσθάνομαι χαρὰν μεγάλην κατὰ βάθος
διότι κι' ἡ γυναικα μου ἐφάνη ὅλη πάθος,
διότι τώρα ἔχει σὶ κ καὶ σπίνθις εἰς τὸ μάτι,
διότι κορταρίζεται κι' ἐξύπνησε κομμάτι
κι' ἀρχίζει μὲ τοὺς Πρεσβευτὰς νὰ κἀνη νταβκατούρικ,
ἀλλὰ φοβοῦμαι Περικλῆ, πολὺ τὰ γεννητούρικ.

Ὁ Π. Πλὴν φεῦ! τί βλέπω, Φασουλῆ;... ἴδου κι' ἡ ἀλογός μου
κορτάρει τὸν Σειφουλᾶχ ἐνώπιον τοῦ κόσμου.

Ὁ Φ. Ἐλύσσαξαν ἡ ντάμαις μας μ' αὐτοὺς τοὺς Τουρκαλάδες
καὶ θὰ μὲς βάλουν, Περικλῆ, σὲ δυνατούς μεπαλάδες.

Ὁ Π. Ὅποια νέα συμφορά!

Ὁ Ρ. Ὅσκαρ λὸ σά, μὰ νὸν ντιρά.

Ὁ Π. Δὸς τὸ σπαθί σου, Φασουλῆ...

Ὁ Φ. Ὡ! τί φρικῶδες ὕφος!

Ὁ Π. Ἐρρέτω κι' ὁ Σειφουλᾶχ μὲ τοῦτο σου τὸ ξίφος...
μακρὰν καὶ σύ, ὦ Δαλιδᾶ, ὅπου ζητεῖς ν' ἀρέσης...

Ὁ Φ. Κρατήσου, φίλε Περικλῆ, ἐφ' ὅσον εἰμπορέσης
διότι ἐνδεγόμενον ἡ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
Καί' ἑστὴν κυρίαν Περικλῆ τὸ Σ ε ρ φ α κ ἄ τ νὰ στείλη,

Ὁ Π. Καλὰ μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, κι' ἐγὼ ἄς ὑπομείνω
κι' ἂν κερασφόρος μασκαράς μοῦ πέπρωται νὰ γίνω.
Ἄς κατκατεῖλω τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν μου ὅλον,
ἄς παίζη καὶ ἡ Περικλῆ κομψῆς κυρίως ρόλον,
ἄς σκορπισθοῦν τῆς λύπης μας καὶ τοῦ θυμοῦ τὰ νέφη,

- ἄς βάλωμεν τὰ ξίφη μας ἵστας θήκας των, κενέρη,
 κι ἄς τὰς ἐνθαρρύνωμεν κι ἔμεις ἵστων ἔρωτά των
 πρὸς χάριν τῆς πατρίδος μας. πρὸς χάριν τῶν φιλότατων
- Ὁ Φ. Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, τὸ κέφι μου ἀνοίγει...
 ἀλλ' ὅμως ἐτοιμάζεται ὁ βασιλεὺς νὰ φύγῃ
 καὶ νέον λόγον ῥλογερὸν πηγαίνω νὰ τοῦ βγάλω...
- Ὁ Π. Θὰ βλαστημήσῃ τὴ στιγμή ποῦ ἦλθε εἰς τὸν μπάλο.
- Ὁ Φ. Τὸν βασιλέα εὐλαβοῦ, τὸν βασιλέα τίμα...
- Ὁ Π. Ἄς πύσῃ τῆς μεγάλης σου ρητορικῆς ἢ λίμα
 καὶ εἶνε προτιμότερον τὸ στόμα νὰ σφελίσῃς,
 γιὰτὶ ἐν κάμῃς ἀλλοτε πρὸς τὴν Αὐλὴν προσκλήσεις
 δὲν θὰ σοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ ἔλθῃ ὅπως τώρα,
 καὶ τότε βάλτου ρήγανη κι' ἀντίο Λεονώρα.
- Ὁ Φ. Ἐκεῖ ποῦ δὲν σε σπέρνουνε ποτε νὰ μὴ φυτρώῃς
 καὶ σὺ ἐπλάσθῃς μοναχὰ γιὰ νὰ μὲ μπαγγακρώνῃς.
- Ὁ Π. Ἐρὲ πῆγαινε ἵστὸ διάβολο, μπακούφῃ...
- Ὁ Φ. Τὴν κακὴ σου.
- Ὁ Π. Δὲν βλέπεις τὴν γυναικὰ σου;
- Ὁ Φ. Ἄμμὲ καὶ ἡ δική σου;

(Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρεῖ μεθ' ὅλης τῆς Αὐλῆς
 ἐνῶ καὶ πάλιν προσφωνεῖ ὁ ρήτωρ Φασουλῆς).

- Ὁ Φ. Ὡ σεβαστέ μου κύριε, Μεγαλειότατέ μου,
 τοιαύτην δόξαν καὶ τιμὴν δὲν ἤλπιζα ποτέ μου.
 Μὲ ρόδα κι' ἄνθη πάντοτε θὰ ραίνω τὴν ὁδὸν σας,
 θὰ εἶμαι ὑποπόδιον τῶν σεβαστῶν ποδῶν σας,
 θὰ γίνω ἐν τετράποδον τῆς ὑψηλῆς σας στάνης,
 θεοάπων σας, Μπερτόδουλος, βοσκός σας μπεχλιβάνης.
- Ὁ Π. Ἐ! φθάνει πλέον, Φασουλῆ...
- Ὁ Φ. Βρέ μὴ μὲ διακόπτῃς
 καὶ μὴ ζητῆς νὰ γίνεσαι τῶν λόγων μου ἐπόπτης.
 Ὡ βασιλεῦ, αἰώνιος θεοάπων σας θὰ μείνω,
 καὶ ὅταν κάποτε χοροὺς ἵστὸ σπῆτι μου θὰ δίνω
 θρόνον χρυσοῦν πρὸς χάριν σας εὐθὺς θὰ παρκαγγέλλω
 καὶ θὰ σὰς κάμνω τὴν τιμὴν προσκλήσεις νὰ σὰς στέλ-
 σεῖς δέ, Μεγαλειότατε, καθὼς δὲν ἀμφισβάλλω, [λω,
 ποτέ σας δὲν θὰ λείψετε κι' ἀπὸ δικό μου μπάλο.
 Ὅποταν δὲ σκεύεται τὸ σκάφος τῆς πατρίδος
 κι' ὁ οὐρανὸς κλύπτεται μὲ νέφη καταιγιδῶν,
 θὰ τρέχω νὰ σὰς ὀδηγῶ ἵστους τάφους τῶν προγόνων
 κι' ἐκεῖ θὰ ἐνθουμούμεθα τὸ κλέος τῶν ἀγώνων.
 Καλὴ σας ὦρα, βασιλεῦ, εἰς τὸ καλὸ νὰ πάτε
 καὶ πάντα νὰ μὰς ἔχετε καὶ νὰ μὰς ἀγαπᾶτε.
 (Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρῶν ὀλίγον τι σκοντάβει
 καὶ εὐθὺς πυροτεχνήματ' ὁ Φασουλῆς ἀνάβει,
 καὶ ὕστερα ἵστων Περικλῆν πηγαίνει σοδακρὸς
 ἐνῶ ἀκόμη δικραεῖ μὲ ζέσιν ὁ χορός.)

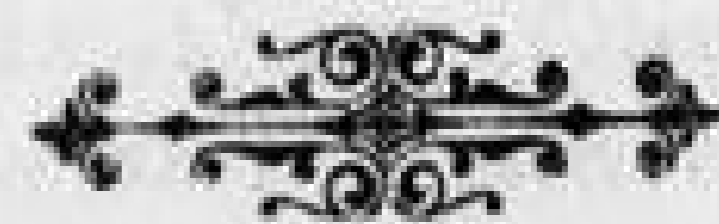
- Ὁ Φ. Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, χωρὶς κενὸν νὰ χάνω,
 θὰ δώσω δεύτερο σουπέ...

- Ὁ Π. Δὲν σε κατακαυδάνω.
 Ὁ Φ. Μὲ λόγους δηλοδὴ σαρφεῖς καὶ μὴ διαφορομένους
 θ' ἀρχίσῃ τὸ μπαγγακρῶμα εἰς τοὺς προσκεκλημένους.
 Ὁ Π. Καλὰ ποῦ τὸ θυμὸθῆκας ἵσ αὐτὸ τὸ νταραδέρι.
 Ὁ Φ. Ἀμέσως τῆς σκοτώστρας μας ἄς πάρωμε ἵστὸ χέρι
 καὶ κτύπη σὺτοῦς Πρεσβευτὰς κι' ἐγὼ τοὺς ἐπιλοῖπους...
 Ὁ Π. Ἐμπρὸς νὰ μπαγγακρῶσωμε τοῦ κοτιλλῶν τοὺς ἵππους.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀρπάζουν ἕνα ξύλον
 καὶ μπαγγακρῶνουν δυνατὰ τὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλον,
 κι' ἀρχίζουν ἢ κατακαυδάνω, ἢ καρυδιὰς κι' ἢ μπάτσας
 καὶ ἄνω κάτω γίνονται τῶν χορευτῶν ἢ φάτσας.)

- Ὁ Φ. Κουστουμάς ἔ... σουπέδες ἔ... ὄριστε ξύλο τώρα...
 Τσιγγάναις ἔ... ψαρούδαις ἔ... νὰ κι' ἄλλη μὲν
 [σπαλιόρα.
 Τρικουπῆς ἔ... Λουδαρδὸς ἔ... περίσσευμα μεγάλο;...
 ὄρσε λοιπόν, Πρωθυπουργέ, γιὰ νὰ μὰς εὐρῆς κι' ἄλλο.
 Ὅρσε καὶ σὺ κονσπιρατέρ καὶ πρῶτε Θεοδωρῆ...
 Συλλόγους ἔ... γερούρις ἔ... νά! κι' ἄλλη μὲν γερούρι.
 Λεβίδης ἔ... μπερούκαῖς ἔ... νά! καὶ μὲ τᾶλλο χέρι,
 καὶ ρίζε κάτω, Νικολῆ, τὸ φονικὸ μαχαίρι.
 Ὅριστε καρυδιὰς καὶ σεῖς οἱ δημοσιογράφοι,
 πρὸς τοὺς ὁποίους πάντοτε ὁ ἔρωσ μου ἐστράφη,
 καὶ γράφετε παρκακλῶ, πρὸς γινῶσιν τῶν ἀνθρώπων
 πῶς σὰς καθυποχρέωσα μὲ τὸν καλὸν μου τρόπον,
 πῶς εἶμαι ὁ καλλίτερος κι' ἐγὼ οἰκοδεσπότης
 καὶ ὅπως πρέπει τζέντλεμαν καὶ ἀληθῆς ἵππότης.
- Ὁ Π. Πρεσβεῖαις ἔ... σπακλέταις ἔ... ὄριστε γιὰ τόνόρσε...
 ὄρσε καὶ σὺ, Σειφουλάχ, γιὰ τὸ πολὺ ἀμόρε.

(Ὁ Φασουλῆς εἰς τὸ κοντὸ τοὺς Τρακπεζίτας βάζει
 κι' ἀπὸ τὴν θήκη τὸ σπαθὶ τοῦ Εὐγενίδου βγάζει
 καὶ τὸν ζαπλόνει μπρούμητ'α κι' ἀμέσως ἀρχινᾷ
 νὰ τὸν βραχῇ μὲ διπλοριχὰς ἀπὸ τὰ πισινά.
 Ἐνῶ δὲ ὅλοι πηλακοῦν σὰν νὰ τοὺς ἔχουν νέφτι
 ἕνας στατῆρ Κυζικηνὸς ἀπὸν φράκο πέφτει
 καὶ τρεῖς δακτυλιόλιθοι καθὼς καὶ τοῦ Μπουρνιᾶ
 καὶ εὐθὺς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τρυπῶνει ἵστὴ γωνιά,
 καὶ φύρδην μίγδιν γίνονται τῶν χορευτῶν τὰ ζεύγη
 καὶ πέρνει τὰ βρεμμέν'α του ὁ Κορωνιὸς καὶ φεύγει,
 καὶ σχίζετ'α τῆς κημεῖας τὸ ἀκριβὸ κοστοῦμι
 καὶ τὰποφόρια μερικοὶ ἀρπάζουν τοῦ Δραγούμη,
 ἐνῶ πετοῦνται κατὰ γῆς γραβάταις καὶ μπερούκαῖς
 καὶ σπάζουν ἐγγχειρίδια, σουγιάδες καὶ ματσούκαῖς,
 καὶ τοῦ Τρικουπῆ σχίζονται τὰ ὑψηλὰ φωκῶλα
 καὶ γίνετ' ἐπανάστ'αῖς καὶ καταιγίς εἰς ὅλα,
 καὶ πίπτει τὸ σκνίδωμα τοῦ βασιλείου θρόνου
 καὶ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς φωνάζουν ἀκαὶ τοῦ χροῦ
 [νου.]

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω—πῶς ἵστὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 ἵστὴν Νεάπολιν ἀπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, —δὲ ἵστὸ λάδι, τρεῖς ἵστὸ ξύδι,

μὲ Χημείον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χήρα δίχως ἕνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.